

Tér és idő

Kortárs antológia

2018

Tér és idő

Kortárs antológia — 2018

Tér és idő

Kortárs antológia

Hód-Biotech Kiadó
Szeged, 2018

A verseket válogatta:
Dani Imre és Csíkos Dia

A kötetet szerkesztette:
Benák Katalin

A kötet borítóján:
V. Nagy Nándor *Őrdögszekér* című alkotása
- részlet -

ISBN 978-615-81127-0-3

Creative Commons (CC-BY-NC-SA-4.0) licence

Kiadja:
Hód-Biotech Kiadó, Szeged
www.vasarhelyilatohatar.hu
Felelős kiadó: Dr. Fuchsz Máté
Megjelenés:
MEK (Magyar Elektronikus Könyvtár)
www.mek.oszk.hu

2018

Tér és idő a címe a *Vásárhelyi Látóhatár* legújabb antológiájának, mely idén a Költészet Napjára jelenik meg.

A *Kortárs* című pályázatunk nyertes műveiből bocsátunk közre egy sokszínű csokrot, figyelemmel az Arany-emlékévre. Arany János születésének 200. évfordulóján – az antológiát lapozgatva „koszorús költőnket” méltató verssel is találkozhat az olvasó.

A válogatás címére visszautalva, ha tér és idő viszonyát vizsgáljuk, értelmezhetjük a verseket akár feliratként is: felirat abban az egyszerű értelemben, hogy felíratik valahová – papírra, számítógépbe, asztalra, tenyérbe, szívbe... És felirat abban az értelemben is, hogy e minőségében időtlenné válik: helyhez ugyan kötött (papírhoz, monitorhoz, asztalhoz, tenyérhez, szívhez...), azonban bármikor olvasható, aktualizálható, s a befogadó minden egyes újraolvasással egyúttal újra is értelmezi a szöveget, a költői alkotást. Szerencsés esetben az értelmezési lehetőségek bővülnek, színesednek – kitágul a tér, a felirat az anyagtól elemelkedik és eltűnik az idő.

Csodálatos folyamat ez: a felirat „teste” (az írott szöveg) változatlan, miközben a felirat „lelke” (az értelmezés) változik. Ez a változás belőlünk indul és teszi élővé a verset, az irodalmat.

József Attila velünk marad, élő marad, ha olvassuk. Arany János nemkülönben. A jelen költői pedig majd remélhetőleg a jövő költőivé válnak – sorsukat további olvasóikra bízván.

Mindezekeken túl a közlés kényszere, mely előhívja és manifesztálja a verset, egyúttal reményt is szül minden alkotóban: műve esélyt kap arra, hogy nem felejtődik el. Nem felejtődnek el azok az érzések, amelyek elméjét foglalkoztatták, amelyek szívében motoszkáltak, amelyek a lelkét röptették vagy épp borzongatták. Ez mind-mind megőrizhető, továbbgondolható, de csakis az olvasók segítségével, hiszen a verset valójában ketten teremtik: a költő és olvasója, s megerősít engem ebben Kosztolányi Dezső is. Ha olvasom.

„Nem szükséges, hogy én írjak verset, de úgy látszik, szükséges, hogy vers írassék, különben meggyöngyülne a világ gyémánttengelye.” – szólnak József Attila ismert sorai.

Minden nap a Költészet Napja lehet, ha szeretnénk. Ez csak rajtunk múlik. Mert vers bizony íratik, válogatásunk szerzőinek hála.

Ezúton mondunk köszönetet nekik, hogy alkotásaikkal bemutatják olvasóiknak a kortárs, magyar, azon belül is a hódmezővásárhelyi irodalmat. Segítségükkel archiváljuk a jelent, hogy sok-sok évvel, sok-sok újraolvasással később – a jövőben – újraértelmezhesük azt, s hogy tanúsítsák – Sulyok Csaba szerzőnk *Elillanó* című versének záró soraira reflektálva –, a helyzet bizony nem reménytelen: nem halt meg még a Földön minden költő. Ugye, kedves Olvasó?

Csíkos Dia

Albert-Lőrincz Márton

Költő, ny. egyetemi előadótanár
Csík-Karcfalván született 1951. december 10-én.
Gyergyószentmiklós élete meghatározó helye.
Marosvásárhelyen él.

Kötetei:

Mondom magamnak, ProPrint, 1997,
Önszorgalmi jegyzőkönyv, MEK, 2016,
Itt állok, MEK, 2016.

Versei Erdélyben és Magyarországon irodalmi antológiákban, újságokban, folyóiratokban jelentek meg.

(AZT HISZED)

Azt hiszed, jobbá teszi a vers a világot,
és jobb leszel te magad?

Betűvető,
csepűrágó,
csak egy bohóc,
csak egy favágó.

Te is csak egy hitbuzgó zelóta¹

vagy:

átírod a világot, a módon, ahogy kiolvasod,
s mint az olvasót a hitbuzgó katolikusok,
a szót ujjaid között morzsolod,
beleszenderülsz, belealszol,
miközben a képernyő tovább falja az áramot.

1 Vakbuzgó, Róma ellen lázadó zsidó ember.

(BÁDOGVILÁGBAN)

ars poetica

Bádogvilágban bádogemberek
ülik körül a szülőföldemet.
Közöttük egyre több az idegen.
Mondják, a Székelyföld, ahol
világra hozott jó anyám,
nem is létezik, nincs ilyen sehol.
Én hiszékeny anyagból vétettem.
Verset írtam, amikor reméltem,
előre viszi a világot a vers.
Petőfin, Vörösmartyn, József
Attilán nevelkedtem, és nem hittem
Hervaynak, akit szerettem, „hogy
semmim sincs, ami eleve adott”,
így aztán tapasztalnom kellett
hogy gondolataim, amint nekik is,
védtelenül pattannak vissza a
kor kiégett bádogfaláról: „nincs
küldetésem, nem verem a dobot”.

(FUTÓKOR)

Elfér a Föld a tenyeremben,
Magam alig férek meg benne.
A takarót, mely testem védi,
A futókor rólam letépi.
Nekem nem kell, ami a másé,
Anyanyelvem a legszebb káté.
Én mindig arról elmélkedem,
Romlott világnak minek kellek?
S a szó, mit jobbik énem bír ma,
Befogad-e? Vagy csak a sírhant?

Arany-Tóth Katalin

Hódmezővásárhelyen született, 1966-ban.

Négy önálló verseskötete jelent meg, rendszeresen publikál nyomtatott és internetes irodalmi folyóiratokban, antológiákban.

A Krúdy Gyula Irodalmi Kör, a Szegedi Írók Társasága, a Dél-Alföldi Művészeti Kör tagja, a Kárász József Irodalmi Kör alelnöke, az Art'húr Irodalmi Kávéház szerkesztője.

CSÖNDED

Mikor magamba festelek,
szívemben tüzes telek
szerelmes lángja lobog.

Csak titokban érintelek,
s míg csillagport hintenek
a vigyázó angyalok

bujdosó magányod köré,
bú és juss mindenkié,
de csönded csak én vagyok.

ELKÉPZELLEK

Elképzellek könnyű mosollyal arcodon,
s hogy e szép varázslat bennem megmaradjon,
ma nem szólítlak neveden.

Megálmodlak egy önzetlen, jó világban,
hol nincs bűn, csak békesség és boldogság van.
Csönded őrzöm és keresem

a forrást, hol fakad a megtartó erő,
hol örömödnék mézédese gyümölcse nő,
s terhem ma én is leteszem.

SAKK

Sakkozni tanítanak a napok.
Fekete-fehér táblán lépked
az idő, kiszámítható minden
mozdulat. Taktikázó, néma
titkok rejtik részvalóságunk
egyenetlen görbületeit. Eláll
a szó, a csend. Megalkuvó
hiányba temetkezik a vágy,
szomorúságba hajló éjeket
ragyognak át az égi fények.
Ígérettelen törekvésbe bújt
békességre hangol az elme.
Ez Isten, s ember kegyelme.
Fekete-fehér és igen-nem,
mind egymásba botló rend.
Törvényt szentesítő akarat.
Ilyenek vagyunk mi mind:
csak sakkozunk tudat alatt.

PIRAMIS JÁTÉK(?)

Elfojtott
Szó-kövekből
építünk piramisokat.
Temetkezéseink helyén
csend-templom falak emelnek
egymás között lebonthatatlan gátakat.
Sorsvonalakon tékozló tetteink tornyosulnak,
visszavezetve bennünket az elrontott lépések nyomán.
Burjánzó vétkeink gyilkos töviseit tartjuk Isten homlokán.

SZÁZ ÉLETEN, SZÁZ HALÁLON

Hallgatom
az utcák monoton zaját,
ahogy az eső lemossa az út porát,
s ahogy a fák susognak a szélben,
a földet melengető, szelíd napsütésben.

Hallgatom
a hangok visszhangzását,
mint tenger-hullámok vad morajlását
lakkozott csigaházak lakatlan üregében,
vagy a lélek suttogását temetők csöndjében.

Hallgatom
az imák meddő könyörgését,
gondtalan gyermekek harsány nevetését;
az örök zenét, ahogy szétárad a térben,
s a csend néma szavát a hallgatás ölében.

Hallgatom
az ajtók durva csapódását,
lét-mérő óráink ütemes kattanasát,
s a szív vajúdó dobbanását a testben,
ahogy zakatol bennem is, rendületlen.

Hallgatom
az igazságért kiáltók szavát,
s a megtorlók gúnyos válasz-kacaját...
mert a hatalom, csak egy zsarnok eszme
- alattvalóként vagyok én is kirekesztve -

Hallgatom
a lelkemben dúló viharok mennydörgését,
válaszokat kereső kérdések évődését,
ahogy gyarló mivoltom kéri az Istent:
segítsen hinnem, maradt még erőm, mi megment...

Hallgatom
a lét szemérmes szűkülését,
a remény utolsót sóhajtó, könnyes esdeklését,
míg magamba zárva viszem nyomorúságom
- ha kell, még száz életen és száz halálon.

Csíkós Dia

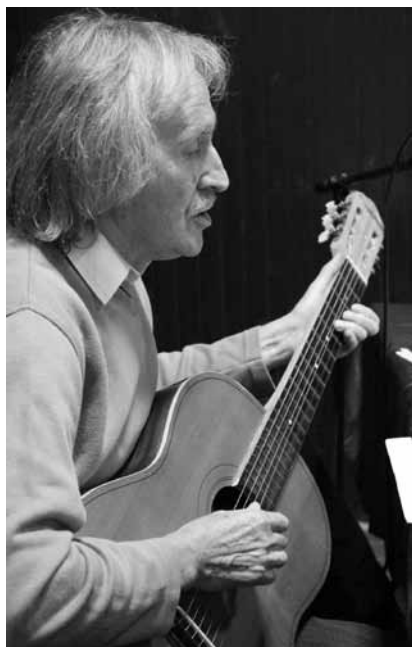
Összehasonlító irodalom- és kultúratudomány
specializáción végeztem el a SZTE BTK magyar szakát.

Az irodalom, a színház, a művészetek nélkül nem tudom el-
képzelni az életem.

Verseket kb. 10 éve írok, azóta több országos irodalmi pá-
lyázaton eredményesen szerepeltem.

VISZONY

Megérintettél. Visszavonhatatlanul.
Szeretődde tettel, drága Múzsza!
Akartad-é? Vagy akaratlanul
vájít szemed árkot a húsba?
Maradtam én itt, tudatlanul,
belekötve hétköznapi gúzsba,
kitárt karod, ha rám borul,
minden szavam Belőled nyíló rózsa.

Dani Imre

Történelem, angol, orosz szakos középiskolai tanár.
Költő, író, dalszerző, társadalomkritikus.
Művei megjelentek számos kiadványban.

Önálló kötetei:

Ti vagytok többen (vers)

Csillagot hordok (vers)

Amit innen látok (próza)

Béküljetek meg! (vers)

Hangkazettái:

Vágom az ágat (1996)

Green grass grew (angol népdalfeldolgozás)

EGY KÖZÖNSÉGES AJTÓ PANASZAI

Én, kinek lesőlyuk pislog a hasán,
s percenként csikordul sarokvasán,
egy zárkózott, máskor nyitott ajtó
vagyok, kinek örül minden végrehajtó.

Engem gyakorta csúnyán becsapnak,
nagy, piszkos kezek kilincsen ragadnak,
rugdos díjbeszedő, öklel a postás,
ver a kéményseprő, az a borostás,

küszöbön rúg a rabló - elszelel,
a szomszéd kutya azért is levizel,
lenéz létrájáról a víg szobafestő,
még be is maszato, ha épp nem rest ő...

Repülnék magasra, ámde ajtószárnyam
fölött plafon nyomja padlóra e vágyam
nyílnék a Nyugatnak, tárnék a Keletnek,
úgy is, ha becsuknak, úgy is, ha bevernek.

Talán azért vesznek semmibe a nagyok,
mert csak egyszerű pozdorjából vagyok,
bár a rokonságban van épp elegendő
rácsos bronzkapu - ajtó, forgó, lengő.

Lépcsőházi huzat rángatja félfámat,
sarkaimat rágja a penészes bánat,
ha este a gazda megjön nekem esve
kulcsait minden zsebében keresve.

De kulcsom - nekem van. Az csak engem illet,
lyukába nem fér be a kandi tekintet,
mert bár a zár olykor megvédi a házat,
én, - az Ajtó - mindig megőrzöm a zárat!

HOGY SZERETNÉK...

Hogy szeretnék Verset írni!
Szavaimat szóra bírni,
melyik üres, az hallgasson,
melyik forró, az hadd fusson!

Legyen úgy jó - jót tehessen -
kerülhessen kedves versem
a Teremtő színe elé,
vallomásnak szívem fölé,

a széles mezőre üljön,
sürögjön minden göröngyön,
vándor lélek, hogy felvegye,
leporolja, hogy eltegye...

Útján a Városba menjen,
ígéretként teljesedjen,
házfalakra hogy feszítsék,
szaggassák meg, szentesítsék!

Versem törjön darabokra,
apró hangzókra - hangokra,
de jusson el ,ahol nem várt,
élő vers még sohasem járt,

ne csüggedjen, ne riasszon,
vigasztalást ne halasszon,
ne hátráljon, ne engedjen,
mint új bor, forrjon, erjedjen!

Legyen versem kívánatos,
frissen hímzett, rímes – pajkos,
ne magtalan, avagy satnya
szófoszlányok tintafattya!

Tegyen, hogy rendet formázzon,
vétkezőt meg ne alázzon,
ne védekezzék, hogy védjen,
túl hívságon, büszkeségen...

Kedves versem türelemmel
légy, hisz minden egyes ember
téged fog tetemre hívni,
megáldani, vagy megírni,

hogy szeretnék Verset írni...
a szavakat szóra bírni,
melyik hideg, az hallgasson,
de a forró fusson, fusson...

NEKED MIT JELENT?

Neked mit jelent e szó, magyar?
Elcsépelte frázis, ócska képzavar,
vagy égő csipkebokor szíveden,
szentek jelszava a Sinai - hegyen?
Fakult trikolor, elárvult jászol,
kórházak oldalán üres inkubátor,
vagy színes ablak, az égbe vágva,
évezredes szárnya sarkáig kitérve?

Neked mit jelent e szó: magyar?
Önvád - hajtotta lélek zivatar,
vagy mélyvörös izzásban remegő
hegyeket gyúró - teremtő erő?
Cirkuszi sátrak taposott földjén
szemed világát vakító önkény?
Vagy bölcs akarat, alkotó végzet,
termőre forduló ősi ígéret?

Neked mit jelent e szó: magyar?
Jóléttel tőzsdéző bukott angyal,
vagy dalnok - vitézek vezeklő rendje,
várfalak hatalma, boltívek csendje?
Sárral dobált ripacs, kirekesztő
gőggel cifrázkodó sunyi szemfényvesztő?
Vagy izzó szemmel felhőtétőn járó
lyukas félcipőjű éhes igazlító?

Neked mit jelent e szó: magyar?
Fodor a ruhán, mely foltot takar,
vagy varázslók – fonta tündérrege,
mérföldlépő óriás csillagos süvege?
Tolvajok tanyája, meglöpöttak kínja,
hitegető, üres , ócska tarisznya,
vagy széles alapú háza a jognak,
melynek ajtaján ujjaink kopognak?

Neked mit jelent e szó: magyar?
Föld, egy kapavágás, ami betakar,
vagy végtelen folyók partjait ölelő
szélfutotta síkság, örök búzamező?
Mit jelent nekünk a szó: magyar?
Ország, mely táplál, s élni akar!
Haza és otthon, hit és üzenet,
Hogy lelket és szívet nem cserél a nemzet!

A HAJLÍTHATATLAN

Erős vagyok, szívós,
nyakas,
mint a rugóban
élő vas,
mint üllő, kit
életre kelt
kalapács keményen
nevelt,
szikrákat munkára
fogva,
füstölgő parazsat
fonva.

Madárszárny vagyok,
hús, éles
hasított levegőre
éhes,
felhőtöt seprő
páros,
pengetestű
mutatványos,
- táncol, pörög a Föld
szélén -
az Ég billeg szárnya
végén.

Dőlt kérékre szemet
vető,
magokra éhező
malomkő
vagyok, ki egyedül
vájja
önsúlyát, kergeti,
rágja,
szavát álmaiba
őrli,
el nem szórja,
el nem csépli...

Vállat vetek minden
vállnak,
szolgahitű
szabadságnak
hajlongó, magányos
gőgnek,
kegyosztóknak,
- meg nem törnek -
mert erős vagyok, szívós,
nyakas,
mint a rugóban
éledő vas.

Diószegi Szabó Pál

(Dr. Szabó Pál, 1974, Hódmezővásárhely)

Költő, műfordító, kritikus.

Tanulmányok: jogász, történelem szakos bölcsész és tanár. Történész, középkorkutató (PhD).

Verseskötetek:

KaMASZKomédia Shakespeare köpenyében (2007, Szeged), *IdőÉrték, húsz év verseiből* (1991–2011, Hódmezővásárhely). *Pár-atlan Én-ek* (2014, Budapest), *Mintha az Idő is tükörbe nézne* (2017, Budapest).

Díjak: A Szegedi Tudományegyetem által meghirdetett verspályázatok első helyezettje volt 2002-ben, illetve 2009-ben, második díjasa 2005-ben. 2015-ben Őszi-kék-díjas (vers).

Tagja a Magyar Írószövetségnek, a Madách Irodalmi Társaságnak, a Magyar Írószövetség Csongrád megyei Írócsoportjának titkára, a Szegedi Írók Társaságának az elnöke.

MEGKEZDETT ÖLELÉS

Úgy gondolok rád, mint űrhajós a csillagára: Távolság? Közel? ... és még megérinthetetlen gyönyörét józansága képletébe rója,

engem érint, simogat... mióta elértem égi-tested közelét, mindig vonz egy megkezdett ölelés láthatatlan gravitációja,

mely állandó vihar vagy születés, mint a Jupiter Nagy Vörös Foltja, örvénylik bennem, Napként követ és

bár szívünknek szemünk horizontja, édes vonzás mint a Bűnbeesés: Életem... életünk Sarokpontja!

EGÉSZ NAP KUTATNÁM...

Egész nap
kutatnám,
ha nem vagy itt,

Szerelmünk
rejtező
alakjait:

Hangodban
simíthat,
mesél nekem;

versekben
álmokat
nekünk terem.

Tüzesebb
csillagként,
köztünk ragyog,

lépteink
ritmusán
ránk mosolyog.

Sötétben
karomba
fonja kezed,

szájamban
enyém lesz
csók-meleged...

Mintha egy
Egésznek
felét veszik,

nélküled -
tehozzád
merészkedik.

Magamban
velem van,
akárki lát...

nélküled -
Kullogó
Ballonkabát...

ARANY-LEVELEM, PETŐFIHEZ

- Arany születésének bicentenáriumán,
a XXXI. Petőfi szavalóversenyre

Megszülettem, Sándor, kétszáz éve annak;
nem kopott el százszor értéke a Dalnak.
Most téged szavalnak, engem ünnepelnek,
körül aprónépem: tanár, anya, gyermek.

Drága, jó Petőfim, nekem kell ma élni,
csendesebb húrokon tehozzád beszélni;
bár a versünk régi, mondtad volt öröknek,
szájukon szavaink szanaszét görögnek.

Meghallgatom versed és elalszom én is,
pedig már tavasz van, ...Itt van újra... mégis
érezném, érzéném? Kisbéresed érzett?
Szótagból egy gyermek egyet - kettőt? - képzett...

Néha felderültem, sírtam vagy nevettem,
könnyedet, könnyűdet? Könyűdet kerestem!
Nyelvünk pusztaság ma? Nem őrzé ősi vár?
Nem, a hangsúly billen, inkább csak ő sivár...

Szinte láttam én is, röpült felém anyád,
egy kislyánytól hallám rég nem látott... tanyád...
s meg-megáll, körülnéz, bizonytalan ajka,
pedig tanárnője nagyokat nyelt rajta.

Hanem a Pál mester, hallom, az a heppje,
kötélre hogy magát felakasztja este;
Dühös vagyok mégis, ha megint köhögnek,
nem értem: a békák szanaszét... röhögnek...

Pacsirtádra vágytam, jött az Anyád tyúkja,
'εμί¹ a kő! – – Jobban Laci fiam tudja;
öntötték az ürgét, amit neki írtál,
de e mesét unnád, nem nevetnél... sírnál...

S minden nap hiányzol, valahányszor öntöd...
mert csak Füstbement terv nékem visszajöttöd...
Talpra magyar! – mondják – Csatadalra vágyom,
meghalnék teérted, minden nap, barátom!

Mégis megszülettem, élni sújt az Isten,
magányosan ülni régi kincseinken;
Arany komád köszönt – minden évben! – Sándor,
Szobor vagyok Pesten. – – – Aláírás: *Jean d'Or*.

1 ógörög létige, jelentése: vagyok

A szójáték Arany János Arisztophanész fordításaira is utal, maga is tanulta és ismerte az ógörög nyelvet.

fényesi TÓTH JÁNOS

Mindenki egy nemes feladat elvégzésére születik
erre a világra.
A mi végből megválaszolása már az egyén feladata.

ÍME, ÉN VOLTAM!

Erdőben szunnyadó,
bolyongó, mesével
széllel suttogó,
megbúvó, nevekben
könnyekért haragvó,
kiáltó egekbe
mindenért, alkudó
kódorgó szertelen
esetlen, fergeteg,
tehetem, vihetem

szent testem.

Egyszer volt
porladó, porral
utánam maradó
fakuló, foszló
éppen felvett
ruhám, kitaposott
kérgével utam tanúi,
egy cinkos könyvjelző
befejezetlen katedrálisom
finom lapjai közt, egy darab
-ki tudja mire lesz még jó -
drót, be nem váltott utalvány
földi létem alamizsnája,
a miattam, s értem szólók, hogy
élhettem volna másképp, tehettem
volna mást, így vagy úgy, de az már
nem az az erdő, nem az a mese és
a szél sem, ahogy nem az én nevem,
csak kiáltás, hogy ÉN voltam!

BÁLI SZEZON

Itt ülünk mind. Arcukon
arcunk a maskara.
Rabszolga létünk ereinkben
kering, vér a vérünkből,
mely kényes múltunkra szárad.
S majd ha eljön az este, izzadva
rogyunk csillagtalan homlokú
paripák vágatása elé. Mert
élünk barátaim, élünk szomjazva
a mindent, és karistolva a semmit!

Táncolunk itt mind. Cipőnk sarka
alá idomul hitünk, téveszméink
játszi megingással ringanak létünk
közösségi hálóján. Teszünk jelet,
és közzé önmagunk, húst hússal
mérünk, és kacagunk mások másságán.
Leszünk, akik lenni, szeretnénk,
titokban átnézünk a másik oldalra,
nehogy két part közt essünk a porba.
Mert élünk barátaim, élünk szomjazva
a mindent, és karistolva a semmit!

Könyvbe nézünk itt mind. Szemünk
pirosra erőltetjük, hogy lássuk
sors soraink közt az utalást, de
vakok vagyunk hallani, és süketek a
látásra már úgy kétezer éve. Porba
húzott ábrákról tanuljuk az eső
csattanását, fényét a napnak éjjel,
és csupa szépet akarunk érezni,
ha rengeti erejét a halál.
Mert élünk barátaim, élünk szomjazva
a mindent, és karistolva a semmit!

Ébredünk mi itt mind. Akarásunk
tétova, félelmünk gyermeki,
magyarázatot nem lelő talány. Vagyunk
pro és grammnyi egy kontrákkal felelgető
rendszerben. Tétovaságunk legendákat
sző, karunk csonkig ég mások tűzében,
pecsenyét ritkán látunk, amerről mi jövünk
már soha nem jön senki. Szenvedés-hidunk
kormos szemű, ábrándos lelkű angyalok sírja.
Nekünk már nem születik újjá a jézusi ember.
Mert élünk barátaim, élünk szomjazva
a mindent, és karistolva a semmit!

MÉGSEM FÉLEK

Ötvennyolc éve virrasztok immár
múlt és jövő közt ebben a verdeső-percű
jelenlétben. Néha álmot látok. Nagyanyám
utolsó léptét, s hallom zsoltáros éjjeli dalát.
Apám kézfejének hidegét, s vérét vesztő
mozdulatlanságát, vigyázom halványuló ébrenlétét.
Jöttek sokan vagy kevesen talán. Nem számolom.
Ki nevét adta, ki csak a testét, kit én hagytam
veszni, s volt, ki engem nem védett. Voltam
szigeten, hol termékeny-léptű Isten vezetett,
s városban, hol néptelen tereken száguldott
velem az ördögszekér. Voltak falak, melyeket
neveztem otthonnak, lakásnak, én voltam mind.
Megálltam ablakok alatt, nyitottam ajtók sorát,
s tettem, mint véltem akkor jónak. Írtam szavakat,
s hittem nem vész el, hisz magam is csak kaptam,
enyém sohasem volt, így marad meg örökké.
Bíztam gyermekként, s felnőttként is olykor, s bár
neveztem azt mindenféle okból jónak,
hatalmasnak, végül maradtam kereszt tövében
egy utolsó báméskodó. Vétettem is, törtem
kenyeret, oldottam kötést, sebeket bekötni sosem
voltam merész. Láttam temetni magam, ahogy friss fodra
hullik gödröm szélének, s virággal üzen fényt csorgó
ujjak közt az emlékezés. Ringattam gyermeket háromszor,
vesztettem el sokszor. Tudom, majd előveszik a mondatokat,
képeket a régi évszakokról. Cselekedtem, s megbotlottam,

semmit meg nem bántam. Vagyok, ahogy születtem, belőlem nőtt, amivé váltam. Hittem, kutakodtam, olvadni, s hasonulni mássá egyszer sem vágytam. Törvény vagyok, ismerhető ismeretlenség, szédült korok tanúja, ki még hallotta, hogy mindig nyugatról fúj a szél. Voltam lobogó hangú vezérlő szólam, vagy éppen csendben megbúvó értetlenség.

Immár ötvennyolc éve virrasztok egyre inkább szorongó magamban. Remegve bezárul felettem az égi mítoszok tarka-barka semmisége, fényben fürdőzöm, csillag leszek. Mind közelebb a feloldó bevégeztetés.

Gulyás Katalin

Nyugdíjas házi orvos, háromkötetes költő, a csongrádi Faludy György Irodalmi Műhely tagja, a *Föveny* folyóirat rendszeres szerzője.

ITT A FARSANG

Egy kacér kis napsugár
belesett az ablakon,
fényes lett a délután,
és a hóból lett halom
elszaladt a tél után.

Majd egy édes kismadár
vígán csirreg, felrepül.
A tavasz van itt, talán?
Csendes szélben szenderül.

Friss gyerekhad már rohan,
álarcokban, titkosan,
visonganak boldogan,
itt a farsang, biztosan.

Itt a farsang, elzavar
telet, hideg szeleket,
hozza-viszi oly hamar
fénylő gyerekszemeket.

És a tavasz ünnepén
elégetvén a telet,
minden kislányt, kislegényt
tánkra hív a kikelet.

Mert a kacér napsugár
bekopog az ablakon,
fényes már a délután,
és a hóból lett halom
elszaladt a tél után.

György Viktória Klára

Csongrádon élek, a Faludy György Irodalmi Műhely tagja vagyok. A Szárnypróbálgatók országos pályázatán ezüst és bronz oklevél minősítést értem el. Verseimet megfilmesítem, ezeket láthatják a YouTube-on. Több antológiában jelentek meg az írásaim. Vallom, hogy ha a szeretet, a türelem és mások értékének elismerése irányítaná életünket, napjaink szebbek és boldogabbak lehetnének.

TÉL...

Pihen a táj
a jéggé fagyott némaságban,
didergő sóhaj száll,
a télben szendergő,
tisztalelkű, hófedte világban!

Fagyos lehelet,
süvítő hideg szél,
a dermedtő hűvösben,
mindent betemet a
a rideg jégpáncél.

Kristályokba fagyott szépség
a gyöngyfényű jégvirágok
ezernyi csokra,
táncoló hópelyhek
olvadnak a puha,
fehér takaróba.

Kegyetlen, büszke évszak,
ködpalástját hinti a zúzmarás ágra,
s zord hideget terít,
a jég karcolta deres határra.

Haranghy Géza

1948. október 11-én született Tompán.
A helyi Kárász József Irodalmi Kör, a Dél-Alföldi Művészeti Kör, valamint az óbudai Krúdy Gyula Irodalmi Kör tagja.

Önálló kötetei:

Volt egyszer egy mikulás. Mese. 2008.

Ki volt Hüm Brek? Meseregény. 2012.

Szavak szárnyán. Versek. 2012.

Levelek - szélben. Versek. 2016.

A VÉN LADIK ÉS A FŰZ

Kopott fejfák helyett mementó itt a csend,
elűzve rossz szelet, elűzve az álmod,
illatok emléke leng, gazdag és áldott
s est félen az éj üzen, minden elpihen.

Ó mennyi ringó csobbanás járt a vízen,
mennyi ízes dal, mely, mind róluk álmodott -,
sosem búsan, csak úgy el-elábrándozott.
Övök volt itt a part s a lágy hullám, igen!

Lustán lesett a Hold az égi tengeren
s huncut ág, ha ráhajolt a vén ladikra,
kacagtak mind a ketten, kacagtak hosszan.

Hajh, régi szép nyarak kék égre pirultan,
most csendjén fészkel az ősz szürkealkonya,
halványul a mosoly a fényes vizeken.

ŐSZI ESŐZÉS

EVOKÁCIÓ BAKA ISTVÁNHOZ

Őszi-csendre hulló, lassan elmúló,
sárguló, rőt levelek,
árkok vizében messzire úszó,
névtelen, bús üzenet.

*„Koppan a földön a gesztenye gombja,
inge kinyílt, csupa rongy,
vissza ki varrja a gombot a lombra,
nincs se szabó, se bolond.”**

Ki varrja vissza a gombot a lombra,
vajh, ki lesz, ki visszaad?
Ki tudja miért ad, s miért vesz vissza,
az, ki adott, s aki ad?

*„Ágy ez a vers, aki benne elalhat,
álmaival betelik,”
álmoddal álmodunk, tovább, amíg hat,
„s mint az eső, beterít.”*

Kerít a bánat, bár begyűjtve a méz,
télire már teli van,
teli van a kamra, ám üres a szív,
üresen kong a harang.

Oly üresen kong, mint rég bezárt kocsmá,
ott még a régi mocsok,
s emlékek tornya az összes sarokba'
s látom, a szív is halott.

* idézett részek Baka István műveiből

„OTT, AHOL FÉNY SINCS ÉS DAL SE”

EVOKÁCIÓ BAKA ISTVÁN RÓL

„a rókabundás alkonyat” simítja
szavakat síró törött szívedet
„csillag-sövényű” sűrű csendbe bújva
szélhárfán zúg a Mozart üzenet

előtted Kant most becsukva hever
Cvetajevának Jeszenyin int éppen
Rachmaninov a zongorára ver
ím hát itt él a *„kerítetlen béke”*

„pirosló didergés” volt a te véred
szívedben *„rúgások csillagképei”*
„a mező Veronika kendő” lett érted
„magába oldja maró emlékeid”

* idézett részek Baka István műveiből

VANNAK VIDÉKEK

VÁLTOZAT KÁNYÁDI SÁNDOR VERSÉRE

vannak vidékek hol Krisztus
arcán a kín erőt ad a hitnek
ahol szívben terem még a szó
ahol ember minden ember
s az élet embernek való
vannak vidékek
hol nevetve kél a Nap
és sosem sír az este
kacag ha kong a vén harang
a holnapra szivárványt festve
takar a takaró
vannak vidékek
hol köt a le sem írt szó
hit becsület haza
s ki él benne bízik
az első szótól az utolsó szívig
hisz atyái földje az
s nem kényszerül hálátlan
ellökni már mint cifra nőt
unt szeretőt a hazát

„vannak vidékek gyönyörű
tájak ahol a keserű
számban édessé ízesül
vannak vidékek legbelül”

*Részlet Kányádi Sándortól

EPILOGUS

Emlékszem még a Földre,
- meséli valaki talán,
ott madarak röpködtek reggel
és gyümölcs termett a fán.
Mindig kék volt az ég!
Csak szerettünk...
és eljöttünk azután.

Hepp Béla

Internetes portálokon aLéb, a_leb néven

2006 óta publikál.

Első könyvét a FULLEXTRA irodalmi és művészeti portál adta ki 2009-ben.

Versei főként elektronikus formátumban olvashatók.

NINCSKERESŐ

Világom álma, kedves ismeretlen,
vajon most macskalépted merre járhat?
Tartasz-e épp most lágy, szírom kezében
virágot, napfényt, zöld, szerelmes ágat?

Vajon szemednek huncut lángolása
kit éget porrá épp e pillanatban?
Én úgy irigylem, bárki más ne lássa,
pedig, hitemre; épp hogy megmaradtam.

A hangod is, a csilló gyöngy beszéded
még itt szalad, még itt remeg az ajkad,
a nyári este éppen így becézett
ahogy megült a vállamon, s terajtd,

gerincemen még föl, alá szaladgál
az elfelejtett vágyak ébredése,
a csend mögött örök dalom maradtál,
és nem felejttem halkuló zenéd se,

s bár ködvalómban rád találni félek,
ezernyi részlet játszik újra bennem.
Jó volna tudni, merre fúj az élet,
te macskaléptű, kedves ismeretlen.

VASKÓR (BAKTERIUM)

Nézem, ahogy a vasszörnyek tolatnak
és megfogon egy apró gondolat-mag;
hány éve így megy, vas vason...
sírásuk hallgatom.

Vajon a sín, a végtelen acélszál
tudhatta-e, hogy egyszer majd feléd száll
rajt' a kerék, ott vagy valahol,
s most kínjában zakatol,

és a kerék, a vas kegyetlen álma
hogy ennyi szédülés után csak állna
betonba öntve, mint a pad,
jajong, ha megtapad...

Vas vason. Érzem a forró, nyers erőt
(bőr bőrön), a csonka sorompó előtt
lenyűgöz, még mindig lázba hoz
a sok tonna fémdoboz,

de mennék már tovább, Góliát-vasak.
Személyes
teher,
gyors
sorba írtalak,
s ahogy magamra olvasom
belémfáj
vastagon.

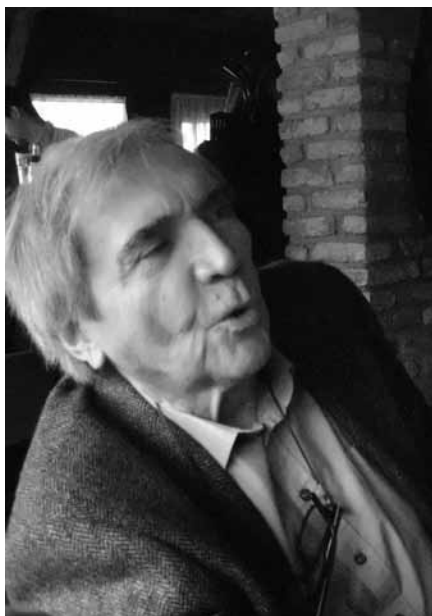
MEGLAPUL

Pinokkió szerettem volna lenni.
vagy kockaforma, ártalmatlan játék,
fenyő alatt angyalnak megjelenni
kartondoboz, egy masnival, ajándék,

vagy könyvpapír. Talán fehér hajó még,
egy másolólap, nyitott szívű senki,
vagy irkalap, fotópapírra zergék...
hát... önmagam sehol sem élhetem ki.

A hirtelen október ráz a szélben
hogy rongyaim, ha látnak, elsirassák,
egykor még én is, én is éig értem

testvéreim, ti régi szép magas fák,
s most így vagyok, elűzve, ázva, térden,
egy utolsó, lecsúszott Népszabadság.

Kőszegfalvi Ferenc

Ezt a várost próbáltam szolgálni mindig, ahol születtem. Csendben, gyalogosan. A valóságos várost (amit magyar narancsként szeretünk; kicsi, csúnya, de a miénk), ugyanakkor a bennem élő virtuális várost is szerettem volna közelebb hozni.

ÖT HAIKU

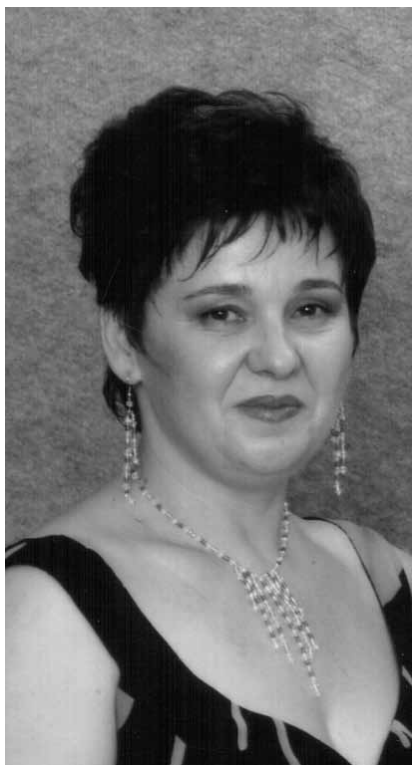
Játszik a vén szél.
Vele száll, emléket hagy
A tűnő idő.

Tétova reggel.
Fáradt fény jár a fák közt,
Felkődlik a tél.

Megborzong a rét;
Lehullt egy fáradt levél.
Álmodd az újat!

Távoli emlék:
Visszahoznád a nyarat,
Elszáradt virág.

Kék végtelen hív
Elúszni egy felhővel,
Tán ott a béke.

Rácz Éva

2014 ősze óta írok verseket, eleinte csak a fiók számára.

Első versem 2015 őszén a *Vásárhelyi Látóhatár* folyóirat *Őszikék 21. század* című pályázatán 2. helyezést ért el.

2016-ban a Dél-Alföldi Művészeti Kapocs Alapítvány által kiadott *Újjászületés* című antológiában jelent meg írásom.

2017-ben a *Lélek-képek* című kötetem látott napvilágot.

KOLDUSASSZONY

Arcára rég ráfeszült az idő,
már senki se kérdi tőle, ki ő.

Este az utcán észre sem veszik,
úgy tér aludni, hogy nem is eszik.

Rongyosra nyűtt küzdelmes élete,
megsárgult fotó sudár termete.

Ívbe hajlottan bot a támasza,
szeme kékjében magány holt szava.

Maga elé néz fáradtan, törten,
múlt büszkesége bögrében csörren.

Szakadt kendőkkel rejti el testét,
bánatfonálból szőtte a leplét.

Sok a halottja, meddő volt élte,
érintést, jó szót könyörög léte.

ŐSZ

Ősz felé lépdél a
szertelen kacér nyár,
szoros kontyba fonja
tüzes aranyhaját.

Sírva cseréli a
pipacspiros lengét,
bronzbarna ruhába
bújtatja el testét.

Sötétzöld fejdíszét
nagy kalapra váltja,
szeme elé borul
sűrű, szürke fátyla.

Karimája szélén
kéklő bogyós díszek,
csókra termett száján
asszonyos telt ízek.

Nyaka köré sálját
ökörnyálból szőtték,
szálak között rejtve,
sárgult nyári emlék.

Magányos sétái
egyre rövidülnek,
vállán fecskék helyett
cinkék, varjak ülnek.

Lépte alatt puhán
avarszőnyeg zizzen,
szélfútta sarkokon
fázósan felszisszen.

Ám távoli kis házban
cserépkályha várja,
légyottra hívogat
csábos, vörös lángja.

Sulyok Csaba

Hódmezővásárhelyen született 1988-ban.

Alkotásainak színhelye Székkutas.

2015-ben a Szegedi Tudományegyetemen szerzett történelem-földrajz szakos középiskolai tanári képe-
sítést. Jelenleg a Szőnyi Benjámint Református Általá-
nos Iskola és a Bethlen Gábor Református Gimnázium
és Szathmáry Kollégium tanára.

Helytörténeti tanulmányai jelentek meg a *Vásárhelyi
Látóhatár* és az *Orosházi Mozaikok* folyóiratokban.

Kötete:

Vegyél kezedbe. Versek. 2017.

AZ A PERC MÉG NEM MÚLT EL

(Születésnapomra)

Ragadt bőrünkhöz a koldustetű,
a nehéz munka térdünkbe állt,
határtól hazáig kísért a táj,
rónák pergése, elnyúló változás.

Tudták merre vezetnek az utak
port verő árnyékunk hajnalán
harmatban fürdött az uborka,
ébredt bosszús szúnyog raja,

de az legalább igaz volt,
még annak hiszem!

Akaratosan tartotta nyakát
a mák, soká törik meg az ember,
körbefont szál, megállva
a levegő, szorult a sorok

végén, telt zsákunkba a fullasztó
nyári ég, napszámunk, ahogy sorból
sorba fordulunk, lehajtott fejfel
kiszámolja valódi bérünk.

ELILLANÓ

Puha lélegzeted
üvegfelhőkön dobban,
vakít az ég, nem tud
kitárni jobban,

legyen széles a völgy,
férjen el benne
a kert, a sóhaj,
tükörbe néz

a múlt, messze
szalad a jövő,
a visszhang egy
kiürült bölcső,
meghalt a Földön
minden költő.

LÁZADÓ

Az élet kegyetlen,
inkább arcon üt,
minthogy szeressen,
ha mégis megsimogat,
úgy teszi, hogy kék-zöld
nyomokat hagy,
mert túl sokszor
hagyták már egyedül,
leláncolva a zárt
ajtón keresztül,
a távolság
kulcslyukakban
szűkül.

TEJÚT

Ez a várakozás
a Tejúton ér utol,
kéregetnek a csillagok,
nem adok, csak hallgatok.
Lekésem, hogy hullnak
a napok, csendben
zuhannak rajtam át.
Elkerült az út,
kár volt kérni
a folytatásból,
hol lépek ki
a megszokásból,
szédülve érzem a fényét,
kötött pályán keringve,
a Földre tekintve.

Szenti Ferenc

Kamaszkorom iskolatársai Poétának hívtak. Legfőbb biztatóm Égető Tanár Úr volt: Emberke, töhetségöd van, írd és olvasd sokat. Büszkeségem volt, hogy tizenöt évesen tagja lehettem a Dél-magyarországi Írószövetség vásárhelyi Móra Ferenc csoportjának. Meghatározó találkozásaim, élményeim: a Galyasi-kör, találkozásom Sipka professzoréknál Németh Lászlóval. – 1962-ben egyik szervezője voltam az *Új Írás* (Váci Mihály-est) ankétnak a szegedi egyetemen. Teltek az évek, születtek a versek. A publikálás lehetősége csak 1990 után nyílt meg számomra: *Havi Magyar Fórum*, *Muzslyai újság*, *Tanya*, *Kaláka* (internetes irodalmi folyóirat – Kanada), *Szeged Antológia*... Legújabban a *Vásárhelyi Látóhatár*. Mérföldkő a 2015-ben megjelent *UTAK* című verseskönyvem, melyet 2018-ban a *Mindenek zúgása* című kötetem követett. Hiszek a VERS erejében, és reményem, hogy soha nem jár le a líra mandátuma.

Fotó: Eifert János

FÖLHULLT ÉS FÖLHULLÓ CSILLAGOK

Szegedy-Maszák Mihály emlékezetében

Hullnak, mint Csillagok.
Érett csillagok.
Porrá elegyülve test,
lelkük-szellemük az Égben -
Hullnak,
de el nem múlnak,
bevési őket az Idő
az emlékezetbe;
élő szívekben továbbdobbanók.
Példájuk gazból is kinő.
Nincs temetve, ami élő -
A gyenge szellő, jégeső, vihar
s e szörnyű kor szaggatja, tépi -
több mint bármi kór -
évezredek nyomán:
szó nélkül is beszél.
Mindegy, hogy ki-mi miről papol,
az igaz lélekbe, a nagy szellemekbe
rútul soha nem hatolhat
e korszak falka-alja:
az élő nincs, nem lehet eltemetve;
miként az ősi nyelvbe ültetett
tudást is semmi hant
be nem fedí,
s kibújik, mint a Mag
a jövőben virágzani -
mint kövekbe zárva
néma Hang
óva rejti lényegét,
s gyűjti erejét ellenébe
a mindent- ölni-kész

zsigeri gyűlöletnek.
Tudás, Igazság, Hit
nem gyárt atomot s pestist...
Győztessé tevő ereje
szellemében visz végbe nagyot.
Istenes királyi hadnagyok
égbe-hullatjuktól
leszólnak tisztult hangjukon,
hogy folytassuk tollukat, ecsetjüket,
megkezdett Katedrálisukat.
Napsugaras őrhelyeinket ne hagyjuk ott:
velük az Igaz vigyáz,
s a félsz elkerül,
hiába gyúl a sáskahad,
küldője végül szemétbe hull,
mert nincs néki lajtorja föl.
A csillagoknak közel az Ég,
s letről is tisztán láthatók.
A szemnek hiába felhő,
éreződik fölötte a Teremtő,
és mindama lelkek, akik oda tértek.
Ám alant az látszik,
hogy sorvad izma a fia-népnek,
s meddül a lány;
de legjobban a lelki erő
gyávul el hadakozni -
Míg csak a testbe csapódtak a gyilkok,
addig jobbára tartotta magát
mindama nép, ki nemzete ormán
dobogtatta szívét, s vérezni
ugyanúgy kész volt a megmaradásért.

A vénhedt világban
nem jár visszafelé az óra:
rozsdállik, töpreng fáradó rugója –
akadozik, megállni látszik mutatója.
Hulló Naptár a hulló Csillagokkal
a kezdetekhez hátha visszatér;
aki meg lent van még
Hites és Igaz,
talán összeáll a Mondat,
hogy a Megálljt kimondja.
Tiszta vágta kell
Táltos lovakkal,
vagy föl hullunk mindnyájan
a csöndös Magosba.

BECSAPOTTSÁG

Lelassult pulzusom előtt
hirtelen megállt a Halál –
Nem vett semmi hintóra föl;
s fordult, hátha jobbat talál.

A HÓRÁK ÉS A LÁNY

Devecseri Gábor emlékezete

Szépfejű Hórákat
láttam álmomban az éjjel,
s ma, a nappali fényben
egy hasonlatosat.
Őzike-lába formázta
körtáncaikat,
ahogy vitte magát,
tudva a lépést, belső zeneszóra.
Volt rajta
néhány bizsu-ékszer,
de úgy hordta magát,
mint Hórák az aranyéket;
bár cimpáját nem fúrta keresztül
függő-karika,
mit ama szépfejű Lányok
az olymposi házba igyekvén mutogattak,
midőn Zephyros szele vitte
Kypros szigetére.
A szépfejű Hórák laka volt az,
de Aphroditének birodalma,
ki aranykoszorús,
a legszebb isteni Nő.

*

Hajnalodtán arcomat érte
Zephyros szele és ellibeggett
fátylában gyorsan az éj;
nekem még nem akaródzott
vele menni: marasztott volna
kicsinyég, mer' a Hórák hasonlatosa,
a szép őzike-lábú tegnap
a fényben úgy megbabonázott,
hogy a rohanó nappal versenyi távján
én is futni akartam,
hogy végre utolérjem -
Hiába láttam a szépfejű Hórákat
az éjben, s a meseszép Aphroditét,
nekem az aszfalton táncos-siető
itteni lányt kellene tán utolérnem - - -

Vitányi-Ratimovszky Orsolya Anna

Gyerekkorom óta írok, főleg verseket, rövidebb prózai szövegeket, leginkább az asztalfióknak. 2012 szeptemberében magyar szakos tanulmányokba kezdtem az SZTE-BTK-án, ami lendületet adott, ekkor kezdtem pályázatokon indulni. Legjelentősebb eredményem, hogy 2014-ben vers kategóriában első helyezést értem el a Gödöllői Irodalmi Díj pályázatán.

„Gondoljatok az emberi erőre:
nem születtetek tengni, mint az állat,
hanem tudni és haladni előre!”

/Dante Alighieri: Isteni színjáték/

AZ UTOLSÓ

Úgy mesélik, a végén újra vízre szállt.

Útnak indult hét tengeren, hét világon át,
szelte a zöld habot az evezőlapát,
mikor megtörtént a megtörténhetetlen:
hogyan elfelejtette Ithakát.

Tudom, mit mondtam, de hidd el, hogy elég volt.
Befejezném inkább. Nem kell több tudás.
Mindent, amit tudok, elfelejtenék,
hogyan eszembe juttasd Ithakát.

Torkomban elrepedt a szó,
szívemen dermedt félelem,
mert újra süllyed a hajó,
s nekidühödve kérdezem:
melyből nem tér meg utazó,
már visszatértem egyszer,
s most hibát jelez a rendszer,
és nem csipog a csipogó,
a tengeristen megint miért játszik velem?!

Tudod, a vihar, az mindig kedvelt közhely,
mikor az ember sajnálja magát.

Miféle szél tesz ki partjaira engem,
ha elfelejtettem Ithakát?

TÁJ MESSZE ÉSZAKON

Figyelni, nézni, látni.

Látni, és meglátni.

Aztán várni, várni, várni.

Égi réten fűszálat kaszálni,
égi kútból égi vizet merni,
kék redők közt fáradtan heverni.

Csak titokban és éjjelente sírni,
a szörnyet újra és újra lebírni:

nincs kizárva még,
hogy Peer Gynt visszatér.

BALATONI HAJNAL AUGUSZTUS HUSZADIKÁN

Grafitszürke volt odafönn az égbolt,
s a hullámok piszkosfehér fodra
sötétvörös sebeket karmolt a homokba.
Mögöttem a nyár volt: elmosódó kék folt

süllyedt el a haragoszölden hömpölygő
habokba. Partjára kiült az Idő,
- agyam egy rejtett zugából jöhetett elő-
furulyázott. Közben jelen lett a jövő,

s egyszerre hirtelen minden sötét lett kint,
s világos idebenn. Amit adott az élet,
hamuként szórom széjjel. Olykor téved
az ember, és olykor túl korán legyint.

A SEREG

Katonák vagyunk. Kardunk szalmaszál.
bénult karunk minden szépet lekaszál.

Csatarendbe álltunk, s ha beesteledik,
kardjainkba dőlünk, úgy alszunk reggelig.

Hajnalban a nappal együtt ébredünk
remélve, hogy ma lesz véres a kezünk.

A jövő mi vagyunk. Jobb, ha menekülsz.
Ha maradsz, egy nap majd úgyis közénk kerülsz.

Napról napra nő a szalmasereg,
közben egyre fogynak az emberek.

Ha majd érezzük, hogy többségben vagyunk
kivonjuk kardjaink, hajnalban támadunk.

Tudd, ha majd meghallod azt a harsonát,
már nincsen hova futnod, mert lángol a világ.

HANEM AZ IDŐ

Ami a szívet éjjel birizgálja,
az nem a dupla kávé,
a fáradt izgalom sem,
hogy ami működött,
még az is becsődölni látszik,
a félelem sem,
hogy holnap minden olyan lesz,
mint tegnap volt,
vagy a tűnyomok,
a grammra kimért hiány
súlya, néhány cseppnyi vér
és a gépezetbe
szivárgott homok,
ezek csak atomok,
alkotói valami mélyről jövő vágynak,
ami földközélelől inkább pusztítónak tűnik,
de fönről nézve szép lehet talán,
vagy szép lesz egyszer majd valaki másnak.

Hanem az ujjaim között elcsorgó idő.

Wilhelm József

Németországban születtem 1970-ben.

Jelenleg Szerbiában, a nyugat-bácskai magyar szór-
ványban élek.

Fontosnak tartom az anyanyelvem, a történelmi, kul-
turális önazonosságom ápolását.

Verseim, novelláim, ismeretterjesztő írásaim több
vajdasági, magyarországi és felvidéki folyóiratban,
újságban és online felületen láttak napvilágot.

ELIXÍR

Lebénít
a talajtalan éjszaka,
szétkuszáltam magam a morzsálódásban,
úgy teszek, mintha beletúrnék az éj forgatagába,
de találni nem találok semmit,
csak a halál szelídül mellém,
alattomosan kellemetlenkedik,
azt súgja:
vastag, túl kövér évgyűrűk időznek mögöttem,
és egyébként is...
elrebbent mellőlem Isten,
s ha így folytatom,
akkor odakozmálom magam az evilágihoz.

Nem tűröm,
ám látom, ahogy ingerülten szuszog,
nyugtalanul kutakodik a kiásott gödrökben.

Már tudom, hogyan szivárog bele kaján tünemény-
ként
az elhízott álmokba!

Mindig is pártoltam a fertőtlenítetlen
helyzeteket,
most mégis bugyután reagálok
a kaszás törődésével.

Bokáig gázolok a jóvátehetetlenben,
de valahogy előbányászom érdeklődésem
az örvendezés iránt.

A halál oldalvást pislant,
ijesztgeti a bennem élő nyüzsgést.

Ebben a passz helyzetben
látom először hajléktalanoknak a csillagokat,
és nyilvánvalóvá válik:
mennyi is a kevés!

Mégis jól esik ebben a kába zavarban lenni!

Szurkolok magamnak,
és hagyom elrettenteni belőlem
az idegenséget!

Pudvásodik az idő:
akaratlanul is
gyengülőben van
jelenlegi halmazállapotom,
de fölülírom magam!

Előttem a tét!

Remény pírlík
az észrevétlenség horizontja felől,
és a szélrózsa minden irányából magamba szívom.

A bácskai táj rejtelseiben élek,
hol nehezen fejthetők meg
a nyomok irányai,
de itt...
önmagam vagyok
a varázsitalom!

UTAZÁS

Az út kifelé ugyanaz,
mint befelé,
kihívás, beletörődés,
mindig rajtunk keresztül vezet, és
az árnyalttól
a robotmozdulatokig minden belénk fér.

Kimászni valamiből,
vagy belemászni valamibe
egyfajta mozgás csupán,
pillanatnyi érzéketlenségünk függvénye,
s ha ez csak
magunknak okoz fájdalmat,
nem szaggatjuk szét
túlságosan az arányokat,
amikben élünk.

A fekete grimaszok nem enyhítik
a szürkeség idilltelenségét,
a kópé cselvetések viszont,
és a felvillanó mosolyok
kedves áldozatok
a humor oltárán,
s ez...
az úton nem rohaszt.

Kár ámulni
az elalvás előtti kába rafináltságon,
hiszen nem lehet tudni,
leleményesebb lesz-e
másnap reggel az ember,
mint volt,
az utak sötétje ugyanis nyitva áll?

De ne maradj veszteg se,
elvadulhat az elme,
az álldogálás is kizárólag mozgás,
foszlás:
mi a homályos tétlenség kegyetlen
légmentes dohosságába vezethet!

Ezért
edzd magad,
ám
póráz nélkül!

TARTALOM

Csíkos Dia: Tér és Idő - előszó	8
Albert-Lőrincz Márton	10
(Azt hiszed)	11
(Bádogvilágban)	12
(Futókor)	13
Arany-Tóth Katalin	14
Csönded	15
Elképzelek	15
Sakk	16
Piramis játék(?)	17
Száz életem, száz halálom	18
Csíkos Dia	20
Viszony	21
Dani Imre	22
Egy közönséges ajtó panasza	23
Hogy szeretnék...	25
Neked mit jelent?	27
A hajlíthatatlan	28
Diószegi Szabó Pál	30
Megkezdett ölelés	31
Egész nap kutatnám...	32
Arany-levelem Petőfihez	34
fényesi Tóth János	36
Íme én voltam!	37
Báli szezon	38
Mégsem félek	40
Gulyás Katalin	42
Itt a farsang	43
György Viktória Klára	44
Tél	45
Haranghy Géza	46
A vén ladik és a fűz	47
Őszi esőzés	48
„Ott, ahol fény sincs dal sincs”	49
Vannak vidékek	50
Epilógus	51

Hepp Béla	52
Nincskereső	53
Vaskór (Bakterium)	54
Meglapul	55
Kőszegfalvi Ferenc	56
Öt haiku	57
Rácz Éva	58
Koldusasszony	59
Ősz	60
Sulyok Csaba	62
Az a perc még nem múlt el	63
Elillanó	64
Lázadó	65
Tejút	65
Szenti Ferenc	66
Fölhullt és fölhulló csillagok	67
Becsapottság	69
A Hórák	70
Vitányi-Ratimovszky Orsolya Anna	72
Az utolsó	73
Táj messze északon	74
Balatoni hajnal augusztus huszadikán	75
A sereg	76
Hanem az idő	77
Wilhelm József	78
Elixír	79
Utazás	81

